

‘Profesor doktor. Tudom mi vagy.’

Ik weet wat je bent.

De woorden bereikten Radu Angelo Lupescu als een fluistering, breekbaar als de verdorde herfstbladeren op het universiteitsterrein. Ze kropen onder zijn huid en nestelden zich in zijn binnenste.

Wie was de spreker?

De banken van de tribune in de collegezaal waren afgeladen met studenten die in de meest uiteenlopende houdingen naar hem keken. De kleurige krachtvelden van energie die ze uitstraalden buitelden stuurloos door elkaar heen. Het leek of iemand een greep in de regenboog had gedaan en de vangst nonchalant had uitgestrooid over de zaal. Radu wist vrijwel zeker dat hij de energetische wervelingen als enige waarnam. Tenzij de mysterieuze spreker over hetzelfde talent beschikte als hijzelf en de gave bezat om dat verborgen te houden.

Radu nam het zekere voor het onzekere. Hij versterkte zijn afweerschild, een muur van gebundelde energie, dat hij alleen liet zakken wanneer hij diep tot iemand wilde doordringen.

Ik weet wat je bent.

Dat wist hij zelf ook heel goed, dat hoefde niemand hem te vertellen. Vader, zoon, echtgenoot, meervoudig minnaar en... nog iets. En op dat laatste doelde de onbekende die tot hem gesproken had natuurlijk. Op dat ene, zijn grote geheim. Hij kon zich niet voorstellen dat iemand daarvan op de hoogte was. Niet hier, niet in zijn geboorteland, waar hij in geen jaren voet op de

bodem had gezet en waar hij met gemengde gevoelens naartoe was afgereisd.

Doe geen moeite. Je zult me toch niet vinden.

Op de collegebanken werd het onrustig. Het bleef te lang stil. Radu schraapte zijn keel en vervolgde zijn verhaal. Terwijl hij sprak liet hij het kleurenspectrum van zijn toehoorders voor wat het was en focuste op zijn tastbare omgeving. Overal hoorde hij het geschuifel van voeten en het geritsel van kleding. Het verdroogde eikenhout van de banken kraakte wanneer iemand ging verzitten. De muffe lucht van opwarrelend stof deed hem denken aan lang vergeten kelders en zolders. Doodse oorden die hij liever meed. Zoals zijn oude huis in de Transsylvaanse heuvels, vlak bij Sovata.

Had hij tijdens zijn reis iets gemist? Een uur geleden was hij geland op het kleine vliegveld van Târgu Mureş. In het donker. Het propellervliegtuig had plaats geboden aan drieëndertig passagiers, de meesten zakenmensen. Niemand had tijdens de vliegreis van Frankrijk naar Roemenië aandacht aan hem besteed. Was dat wel zo geweest, dan zou het hem niet zijn ontgaan. Daar was hij te alert voor. Zoals altijd. Op zijn hoede.

Opnieuw liet Radu's concentratie het afweten. Op de tribune ontstond geroezemoes. Ergens halverwege de zaal werd nadrukkelijk gekucht. Waar was hij gebleven? Hij wierp een snelle blik over zijn schouder. Via zijn laptop en een beamer werden de ontwikkelingsstadia van een vlinder op een scherm geprojecteerd. Onder de eerste afbeelding stond een tekst: 'Allemaal dezelfde cellen. Hoe kan dat?' Het was een vraag waar niemand een waterdicht antwoord op had. Hijzelf ook niet. Niettemin sloot de ontwikkelingscyclus van het insect naadloos aan op zijn onderzoek naar tijdelijke, fysieke transformaties bij levende organismen.

Heb ik je laten schrikken?

Radu aarzelde. Hoe nu verder? Doorgaans kostte het hem weinig moeite om de aandacht van zijn studenten vast te hou-

den. Hij kon levendig vertellen, de metaforen die hij gebruikte waren beeldend en doeltreffend. Zijn humor maakte de onvermijdelijke droge kost beter verteerbaar. Niet voor niets was hij zo populair als gastdocent. Hij provoceerde graag. Hij kon het nu eenmaal niet nalaten om gevestigde meningen onder vuur te nemen, tot grote ergernis van die grote groep conservatieve collega's die zijn vakgebied domineerde. Zijn vingers beroerden de toetsen van zijn laptop. Het beeld van de vlinder maakte plaats voor een driehoeksdiagram waarin een man was afgebeeld.

'Tudom.'

Ik weet het.

Toen wist Radu het ook. Hij vertikte het om zijn verhaal aan te passen vanwege de vage toespelingen van een onbekende. Hij zou het invullen zoals hij van plan was geweest. 'Als we onze blik zouden richten op de grote mythen en sagen, welk verhaal zullen de stamcellen ons dan vertellen als we, bijvoorbeeld, die van de centaur of die van de meermin onder de loep nemen?' vroeg hij aan zijn jeugdige publiek. 'Wat weten we van de wolfman, die in deze contreien bekend staat als Vârcolac?'

'Dat hij niet meer is dan boerenbijgeloof,' reageerde een jongeman op de voorste rij. Hij keek grijnzend om zich heen, op zoek naar bijval.

Ze moesten eens weten, nietwaar? Het lachen zou hen snel vergaan.

'Dat doet niet ter zake.' Radu gaf een ferme tik op de Enterknop van zijn laptop. Op het scherm verscheen een serie tekeningen van een man die gaandeweg in een wolf veranderde.

Niet? Het zou toch kostelijk zijn om aan te tonen dat jij het wandelende bewijs van je eigen gelijk bent? Wat een opschudding zou dat...

'Kennissen is relatief,' zei Radu. 'Wanneer wij ons denken beperken met vermeende feiten, laten we legio mogelijkheden links liggen. Als gevolg daarvan blijft diepgaand inzicht buiten be-

reik.' Hij wendde zich tot de jongeman die ongemakkelijk ging verzitten toen hij de indringende blik van de hoogleraar op zich gericht wist. 'Of wezens zoals de wolfman werkelijk bestaan is niet van belang. Het gaat erom of we iets kunnen opsteken van de bijzondere eigenschappen die hen worden toegedicht.'

Probeer je me te negeren?

'Hoe reeds ontwikkelde stamcellen gedaantewisselingen bij levende organismen teweegbrengen is tot op de dag van vandaag onduidelijk,' ging Radu verder. 'De metamorfose van rups tot vlinder toont echter aan dat het wel degelijk mogelijk is.'

Halverwege de tribune stak een studente haar hand op. Haar vuurrood geverfde haar en roze truitje verrieden een voorliefde voor vloekende kleuren. Radu knikte haar toe.

'Volgens de legendes kan Vârcolac terugveranderen in een man als hij zijn wolvengedaante heeft aangenomen,' zei ze, terwijl ze haar hand liet zakken. 'Een vlinder kan toch nooit meer een rups worden?'

'Het terugveranderen van de vlinder is inderdaad nooit aangetoond,' beaamde Radu. 'Nog niet. Het tegendeel is net zomin bewezen.'

De studente keek hem weifelend aan. 'Denkt u dat het kan?'

'Het basisprincipe, dat niets onmogelijk is, houdt altijd de weg open naar nieuwe ontdekkingen,' zei Radu. 'Waarom zouden we ervan uitgaan dat fysieke transformaties per definitie onomkeerbaar zijn?'

'Omdat de omstandigheden niet voldoen aan de voorwaarden om ze terug te draaien.'

'Dan is het zaak om voorwaarden te scheppen waarbij de ommekeer wel kan plaatsvinden.'

'Als het zo simpel was, zouden we het toch allang kunnen,' zei iemand.

Vollemaan, professor. Waarom vertel je niet wat er dan met je gebeurt?

Radu schudde zijn hoofd. 'Overhaast getrokken conclusies

zijn doorgaans onbetrouwbaar.’ Hij wandelde het podium op en neer en vervolgde: ‘Een eenvoudig principe heeft meestal een gecompliceerde achtergrond. Het onderzoek dat nodig is om een hypothese te onderbouwen neemt jaren in beslag. Daar zijn geduld, doorzettingsvermogen en inventiviteit voor nodig. Plus...’ Hij hield zijn pas in en wierp een scherpe blik op zijn gehoor. ‘Zorgvuldigheid.’

Een gedempt lachje kwam op hem af. *Het zal je niet lukken om mij op het verkeerde been te zetten. Ik heb mijn huiswerk gedaan.*

‘Laat je niet klakkeloos leiden door wat je dént te weten. Je zou het best eens mis kunnen hebben.’ Radu deed de klep van zijn laptop dicht. De weerwolf verdween van het scherm. ‘En daarmee wil ik dit college graag afsluiten,’ besloot hij.

Hou je gerust van de domme. Wij spreken elkaar nog wel.

Een energiek krachtveld maakte zich los van de kleurenmassa in de zaal. Snelle voetstappen verwijderden zich. De toegangsdeur achter de tribune sloeg met een rubberachtige plof dicht. Radu popelde om de spreker achterna te gaan, maar zette dat idee direct weer uit zijn hoofd. De uitgang van de zaal werkte als een trechter. Tientallen studenten blokkeerden de doorgang. Een kleine groep kwam naar hem toe en bestookte hem met vragen. Een meisje drukte hem een boek in handen. ‘Wilt u dit als-tublieft voor me signeren?’

Radu pakte de pen die hem werd aangereikt en krabbelde een handtekening op het schutblad. Tegelijkertijd liet hij zijn afweerschild zakken en probeerde de mysterieuze spreker op afstand te traceren. Zonder resultaat. Het energiespoor van de spreker werd vrijwel meteen weggevaagd door de studenten in de gang. Er bleef geen flard van het spoor over.

Radu gaf het boek terug en maakte een eind aan het vragenvuur. Toen de studenten afdropen, koppelde hij zijn laptop los van de beamer en stopte hem in zijn rugzak. De echo van de stem gonsde onafgebroken door zijn hoofd.

Ik weet wat je bent.

Radu had een sterk vermoeden dat de spreker zich vergiste. Bij vollemaan overkwam hem niets. Hij kwam hoogstens slaap te kort. Toch lag de waarheid akelig dicht voorhanden. En dat zat hem niet lekker. Hij slingerde de rugzak over zijn schouder en verliet de collegezaal. Via een verlaten gang en een marmeren trappenhuis bereikte hij de hal beneden. De portier die achter een balie met beeldschermen zat, wenste hem goedenacht. Hij groette terug en stapte de buitenlucht in.

De frisse bries was een verademing. Net als de stilte die boven de campus hing. Radu zette zijn rugzak op de grond en stak een sigaret op. Werktuiglijk tastte hij zijn directe omgeving af. Van de spreker viel niets te bespeuren, dat had hij ook niet verwacht. Wel stuitte hij op de krachtvelden van twee studenten die op een beschutte plek stonden te zoenen. Hun opwinding beroerde hem met hete vingers. Zijn waakzaamheid verslaptte. Hij schrok zich kapot van de vrouwenstem die plotseling tot hem doordrong.

‘Volgens mij kunt u wel een opkikkertje gebruiken.’ De studente met het rode haar stond drie meter bij hem vandaan. Ze had hem volkomen verrast. Hij vatte het op als een waarschuwing en zette de schrik abrupt van zich af.

‘Daar heb je gelijk in,’ zei hij in het Roemeens, de taal waarin ze hem had aangesproken. Hij nam haar vluchtig op. Ze was klein en tener, zoals de meeste vrouwen hier. De spijkerbroek die ze droeg zat strak. Paarse, hooggehakte schoenen.

‘Zal ik u op een borrel trakteren?’ vroeg ze. ‘Misschien helpt het.’ Ze schonk hem een ontwapenende glimlach, die hij met enige reserve beantwoordde.

‘Nee,’ zei hij. ‘Dank je wel.’ Het was niet zijn gewoonte om zich in te laten met studentes.

Eenmaal had hij zich daartoe laten verleiden, met alle kwalijke gevolgen van dien. Catherine Morgain had een hoge prijs betaald voor zijn jeugdige onwetendheid. Dat had hij zichzelf

nooit vergeven. Zij wel. Tenminste, dat nam hij aan. Waarom was ze anders met hem getrouwd?

‘Mag ik u nog iets vragen over de les?’ De stem van de studente trok hem los van zijn gedachten.

‘Het college is voorbij,’ antwoordde hij vriendelijk maar be-
list.

‘Jammer.’ Ze deed een stap in zijn richting om de laatste vertrekkende studenten door te laten. ‘We staan in de weg,’ zei ze.

Hij knikte. ‘Tijd om te gaan.’ Hij nam een laatste trek van zijn sigaret en gooidde de peuk in de roestvrijstalen asbak naast de deur.

‘Mag ik mijn vraag echt niet stellen?’ vroeg ze met een sme-
kende blik. ‘Alstublieft?’

‘Niet nu,’ zei hij, en hij hoorde de belofte in zijn stem door-
klinken. ‘Later misschien.’

‘Oké, hou ik u aan.’ Weer die glimlach. Ze stond veel te dicht-
bij. Radu’s scherpe reukzin registreerde een zachte, verleidelijke
lichaamsgeur. Zijn libido ontwaakte. Hij moest hier weg. An-
ders zou hij dingen doen waar hij later absoluut spijt van zou
krijgen.

‘Goedenavond,’ zei hij. En hij voelde dat ze hem nakeek toen
hij over het pad naar de parkeerplaats verderop liep.

‘Ik heet Ileana,’ riep ze hem na. ‘Ileana Blaga.’

Hij liep door, zijn blik stug naar voren gericht. Hij hield zich
voor dat ze niet meer was dan een dweperige studente die bij
hem in de gunst probeerde te komen. De zoveelste vrouw die
zijn getekende gelaatstrekken aantrekkelijk vond. Misleid door
wat ze zag, meende ze ongetwijfeld dat hij in de dertig was. Dat
dachten ze altijd. Ze hadden er geen idee van hoe langzaam hij
verouderde.

Op de parkeerplaats stond zijn gehuurde motor eenzaam on-
der een boom. Aan een van de zijspiegels was met plakband een
briefje vastgemaakt. Het wapperde ritselend in de wind. Hij trok
het los en vouwde het open.

'*Farkasember*,' las hij hardop voor. *Weerwolf*. Hij glimlachte flauwtjes. Nu wist hij zeker dat de spreker niet wist waarover hij het had. Hij verfrommelde het briefje en stak het in zijn broekzak. Even later reed hij de nacht in.